

Sygnatura akt VI Ka 949/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 października 2016 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywioł

Protokolant Mateusz Pietuch

przy udziale P. S.

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016 r.

sprawy **I. S.** ur. (...) w T.,

córki J. i B.

oskarżonej z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 23 czerwca 2016 r. sygnatura akt VII K 508/15

na mocy art. 437§1 kpk i art. 636§1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżyciela posiłkowego G. M. na rzecz oskarżonej I. S. kwotę 840(osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za drugą instancję w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych;

VI Ka 949/16

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 czerwca 2016r., sygn.akt VII K 508/15, został zaskarżony apelacją oskarżyciela posiłkowego G. M. na niekorzyść oskarżonej I. S..

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów i wniosków zaprezentowanych w środku odwoławczym.

Odnosząc się do wywodów apelującego Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, także w zakresie, w jakim kwestionuje je skarżący, a mianowicie w zakresie stopnia obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego w wypadku komunikacyjnym spowodowanym przez oskarżoną.

Kwestia obrażeń ciała była przedmiotem szczegółowych czynności procesowych i dowodowych podjętych przez sąd w postępowaniu jurysdykcyjnym. Istotnym jest zwłaszcza to, że sąd ten dopuścił dowód z opinii biegłego ad hoc A. A., który po badaniu pokrzywdzonego, przeprowadzeniu z nim wywiadu oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą leczenia pokrzywdzonego od daty wypadku jednoznacznie stwierdził, iż wynikające ze zdarzenia skutki zdrowotne dla pokrzywdzonego mieszczą się w granicach obrażeń średnich, to jest naruszających czynności jego organizmu na okres powyżej 7 dni, a poniżej 6 miesięcy.

Stosownie do regulacji z art. 195 kpk Sąd Rejonowy był uprawniony do powołania jako biegłego osoby, o której z racji jej wykształcenia oraz wykonywanego zawodu wiadomym było, iż ma odpowiednią wiedzę w dziedzinie, której opinia dotyczyła. Wybór biegłego należy do kompetencji sądu. Tym samym z samego faktu, że opinii nie sporządził biegły sądowy, jak też, że nie dopuszczono dowodu z opinii lekarzy wskazywanych przez oskarżyciela posiłkowego nie sposób wywodzić skuteczności zarzutu obrazy prawa procesowego.

Materiał, który był dla biegłego podstawą do opracowania opinii został przez niego uznany za kompletny i wystarczający do odpowiedzi na zadane w postanowieniu o powołaniu biegłego pytania sądu.

Kwestionowanie przez apelującego tak kompletności tego materiału jak i końcowych wniosków opinii nie opiera się na wykazywaniu, że istniały konkretne i jakie okoliczności określone w art. 201 kpk. Wywód oskarżyciela posiłkowego ma wyłącznie charakter dowolnej polemiki wynikającej z osobistego, subiektywnego przeświadczenia skarżącego i jego własnej analizy kwestii, które wszak wymagają wiedzy specjalistycznej, stąd też nie sposób przyjąć, że wywody apelującego, nieusatisfakcjonowanego wnioskami opinii, podważają ustalenia faktyczne poczynione w tej materii przez sąd pierwszej instancji, który uwzględnił konkluzje natury ściśle fachowej, jakie zawiera opinia biegłego w dziedzinie medycyny.

Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że czas trwania leczenia po doznanych urazach wraz z okresem rehabilitacji nie jest równoznaczny z okresem, na jaki nastąpiło naruszenie czynności organizmu pokrzywdzonego w rozumieniu przepisów kodeksu karnego.

Zgromadzony przez sąd pierwszej instancji materiał dowodowy, wbrew zarzutom apelującego, był wystarczający do rozstrzygnięcia w przedmiocie okoliczności i przyczyn wypadku. Trafnie sąd pierwszej instancji nie prowadził postępowania dowodowego ukierunkowanego na badanie, czy doszło do niedopełnienia obowiązków służbowych przez policjantów, którzy podejmowali czynności służbowe na miejscu wypadku bądź w związku z tym zdarzeniem, gdyż nie było to przedmiotem postępowania. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że sąd rozpoznaje sprawę w granicach skargi złożonej przez uprawnionego oskarżyciela. W sprawie niniejszej skargą ta był akt oskarżenia wniesiony przez prokuratora, stąd też przedmiotem procesu było jedynie ustalenie w drodze postępowania dowodowego, czy oskarżona popełniła zarzucony jej występ.

Sąd meriti, jak wynika z opisu czynu przypisanego oskarżonej uznał, że naruszyła ona nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co było wyłączną przyczyną wypadku komunikacyjnego.

Naruszenie zasady szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu i związanego z tym manewru cofania nie było w żadnym razie działaniem zamierzonym, umyślnym – w okolicznościach sprawy kwestia ta nie budzi, bo budzić nie może, żadnych wątpliwości.

Sąd Okręgowy nie stwierdził naruszenia przepisów proceduralnych skutkującego ograniczeniem praw procesowych przysługujących oskarżycielowi posiłkowemu.

Obecność na rozprawie, złożenie wyjaśnień i udzielanie odpowiedzi na pytania – to prawa, a nie obowiązki oskarżonego.

Wnioski dowodowe podlegają rozpoznaniu przez sąd, który – przez pryzmat wymogów art. 170 kpk ocenia ich zasadność. Postanowienia sądu w przedmiocie wniosków dowodowych składanych przez oskarżyciela posiłkowego wskazują wyczerpująco przekonujące powody, dla których sąd pierwszej instancji wnioski te oddalił.

W kwestii zażalenia oskarżyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o zwrócenie akt celem uzupełnienia postępowania przygotowawczego zapadło prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach, podobnie jak w kwestii skargi na przewlekłość postępowania - w tym zakresie sąd odwoławczy oceniający zasadność zaskarżonego wyroku nie ma podstaw do zajmowania stanowiska.

Apelujący kwestionując zasadność warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej oraz wysokość zasądzonych na jego rzecz zadośćuczynienia nie poparł swego stanowiska żadnymi merytorycznymi argumentami, gdy tymczasem sąd meriti wskazał w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czym kierował się uznając, że stopień winy oskarżonej i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, a kwota 2000zł zadośćuczynienia jest wystarczająca dla spełnienia funkcji kompensacyjnej. Przekonująca argumentacja Sądu Rejonowego nie została przez skarżącego skutecznie podważona.

Kwota zasądzonych od oskarżonej wydatków wynika z wysokości obowiązujących ryczałtów oraz rzeczywiście poniesionych kosztów związanych z prowadzonym postępowaniem, których spis zawarto w uzasadnieniu wyroku.

Nie znajdując, z naprowadzonych względów, powodów do jakiegokolwiek ingerencji w treść rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy orzeczenie to utrzymał w mocy, co skutkowało obciążeniem oskarżyciela posiłkowego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, obejmującymi koszty obrony z wyboru oskarżonej, zryczałtowane wydatki za doręczenie pism i zawiadomień w postępowaniu odwoławczym oraz opłatę za drugą instancję.